

FILMOTEKA NARODOWA

KINO ILUZJON

czerwiec 2017

ILUZJON
MUZEUM SZTUKI FILMOWEJ

ILUZJON

Kasa kina czynna od godz. 11.00

Rezerwacja biletów: iluzjon.rezerwacje@fn.org.pl; 22 848 33 33
ZASTRZEGAMY SOBIE MOŻLIWOŚĆ ZMIAN W PROGRAMIE

Kino Iluzjon FilMOTEKI Narodowej
ul. L. Narbutta 50a
www.iluzjon.fn.org.pl

STARSZA PANI ZNIKA

Alfred Hitchcock

Był mistrzem suspense, artystą niepowtarzalnym, umiejącym precyzyjnie budować opowieść filmową, przetykając ją specyficznym czarnym humorem. Jego filmy są jak charakter pisma – nie do podrobienia. Zresztą, pojawiając się w każdym z nich przez kilka sekund, gdzieś w tle (charakterystyczna sylwetka tęgiego, starszego pana w nieodłącznym czarnym garniturze), niejako je podpisywał. Do dziś pozostał niedoścignionym wzorem umiejętności łączenia elementów kina artystycznego i rozrywkowego. Jego dewiza: „Na początku filmu potrzebne jest trzęsienie ziemi, a potem napięcie powinno stopniowo rosnąć”, oddaje istotę twórczości reżysera, który pozostanie na zawsze w historii kina.

Jego oficjalny debiut to „Ogród rozkoszy” (1925), jednak sam Hitchcock wyżej cenił swój trzeci film – „Lokator” (1926) – który traktował jako swój prawdziwy debiut. Wykorzystał w nim stylistykę niemieckiego ekspresjonizmu. Już w pierwszych filmach, takich jak „Człowiek, który wiedział za dużo” (1934), „39 kroków” (1935), „Starsza pani znika” (1938), ukształtował swój własny, niepowtarzalny styl mistrza napięcia i sensacji. Twórca wyreżyserował w Anglii 23 obrazy, w tym „Szantaż” (1929) – film przelotnie dźwiękowego (równolegle powstały dwie wersje: niema oraz częściowo dźwiękowa, z wgranymi partiami dialogowymi i elementami muzyki), w którym zagrała Anny Ondra, jedna z ulubionych aktorek Hitchcocka ery kina niemej. W 1939 r. przeniósł się do USA, gdzie zrealizował następujących 30 filmów. Pierwszym z nich była nagrodzona Oscarem „Rebeka” (1940). Kolejne obrazy potwierdziły pozycję Hitchcocka jako mistrza gatunku. Jego znakomite dokonania – m.in. „Akt oskarżenia” (1947), „W cieniu podejrzenia” (1943), „Okno na podwórze” (1954), „Urzeczona” (1945), „Zawrót głowy” (1958), „Psychoza” (1960), „Ptaki” (1963) – weszły do żelaznego kanonu filmowej klasyki. Ostatnim filmem mistrza była zrealizowana w 1976 r. „Intryga rodzinna”.

Choć był pięciokrotnie nominowany do Oscara, nigdy nie otrzymał nagrody dla najlepszego reżysera, przyznano mu ją w 1978 r. za całokształt twórczości.

W programie:

Szantaż (Blackmail) Wielka Brytania 1929
Człowiek, który wiedział za dużo (The Man Who Knew Too Much) Wielka Brytania 1934
39 kroków (The 39 Steps) Wielka Brytania 1935
Balkany (Secret Agent) Wielka Brytania 1936
Tajny agent (Sabotage) Wielka Brytania 1936
Starsza pani znika (The Lady Vanishes) Wielka Brytania 1938
Rebeka (Rebecca) USA 1940
Podejrzenie (Suspicion) USA 1941
W cieniu podejrzenia (Shadow of a Doubt) USA 1943
Łódź ratunkowa (Lifeboat) USA 1944
Urzeczona (Spellbound) USA 1945
Akt oskarżenia (The Paradine Case) USA 1947
Sznur (Rope) USA 1948
Trema (Stage Fright) Wielka Brytania 1949
Nieznajomi z pociągu (Strangers on a Train) USA 1951
Złodziej w hotelu (To Catch a Thief) USA 1955
Pomyłka (The Wrong Man) USA 1956
Zawrót głowy (Vertigo) USA 1958
Psychoza (Psycho) USA 1960
Ptaki (The Birds) USA 1963
Marnie (Marnie) USA 1964
Szał (Frenzy) Wielka Brytania/USA 1972
Intryga rodzinna (Family Plot) USA 1976

OBYWATEL MILK

Gus Van Sant

Gus Van Sant jest reżyserem, który łączy dwa pozornie przeciwstawne światy – z jednej strony jest jednym z najbardziej rozpoznawalnych twórców kina niezależnego, z drugiej cieszy się ogromną popularnością wśród szerokiej rzeszy odbiorców. Otwarcie deklarujący swój homoseksualizm, jest też czołowym przedstawicielem New Queer Cinema. W swoich filmach skupia się na losach outsiderów i wyrzutek, ludzi wyalienowanych i prześladowanych, zepchniętych na margines społeczeństwa z powodu pochodzenia, rasy lub orientacji seksualnej. Już od wczesnych lat szkolnych kierował swoje zainteresowania w stronę sztuki. Zamiłowanie do malarstwa ustąpiło jednak miejsca fascynacji kinem. Swoją pierwszy film fabularny – gejowski dramat „Mala Noche” – nakręcił za pieniądze, które zaoszczędził pracując w nowojorskiej agencji reklamowej. Obraz odniósł duży sukces i został uznany za najlepszy niezależny film roku. Kolejne dzieło Van Santa to „Drugstore Cowboy”. Spotkało się ono z aplauzem ze strony krytyki, co w konsekwencji umożliwiło reżyserowi realizację filmu, który utorował mu drogę do międzynarodowej sławy – chodzi o kultowy dramat „Moje własne Idaho”, z niezapomnianymi rolami Keanu Reevesa i przedwcześnie zmarłego River Phoenixa. Po ugruntowaniu swojej pozycji artystycznej podjął próbę podboju kina popularnego. Po kilku mniej znaczących przedsięwzięciach odniósł spektakularny sukces dzięki oscarowemu filmowi „Good Will Hunting”, po którym przyszła jednak nie mniej spektakularna kłapa eksperymentalnego remake’u „Psychozy” Alfreda Hitchcocka. Reżyser powrócił do kina niezależnego, tworząc tzw. trylogię śmierci, na którą składają się filozoficzny film drogi „Gerry”, nagrodzony Złotą Palmą „Słoń” oraz inspirowane losami Kurta Cobaina „Ostatnie dni”. W 2008 roku ponownie zapisał się w historii kina, kręcąc obsypany nagrodami dramat biograficzny „Milk”. Film ten, łączący kontrowersyjny i ważny społecznie temat z hollywoodzkim stylem realizacji, to kwintesencja twórczości Gusa Van Santa – reżysera balansującego na granicy kina artystycznego i popularnego, a zarazem wrażliwego, zaangażowanego obserwatora rzeczywistości.

W programie:

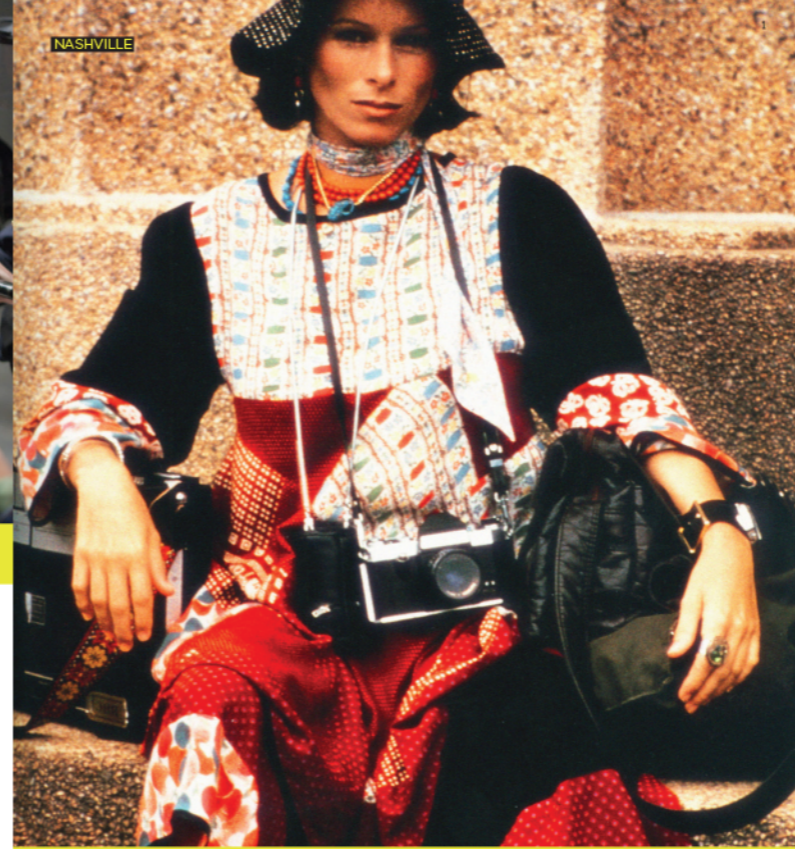
I kowbojki mogą marzyć (Even Cowgirls Get the Blues) USA 1993
Słoń (Elephant) USA 2003
Obywatel Milk (Milk) USA 2008

Ukryte. Psychoanalityczne spotkania filmowe

Na kolejne spotkanie w ramach cyklu „Ukryte...” zapraszamy 11 czerwca o godz. 18.00. Projekcja filmu „Trzy kobiety” (1977) w reżyserii Roberta Altmana będzie okazją do dyskusji, podczas której zastanowimy się m.in. nad tym, co odpowiada za to, że pragnąc bliskości z drugim człowiekiem, nie potrafimy jej doświadczyć. Jakie przeżycia mogą przyczynić się do doświadczania samotności i niespełnienia? Jak budować mocne podstawy swojej wewnętrznej autonomii i dojrzałej osobowości? Jak nie żyć urazy i radzić sobie z poczuciem zagubienia?

Dyskusję po filmie poprowadzi krytyczka filmowa i dziennikarka Ola Salwa.

Cykl jest organizowany we współpracy z Polskim Towarzystwem Psychoterapii Psychoanalitycznej.

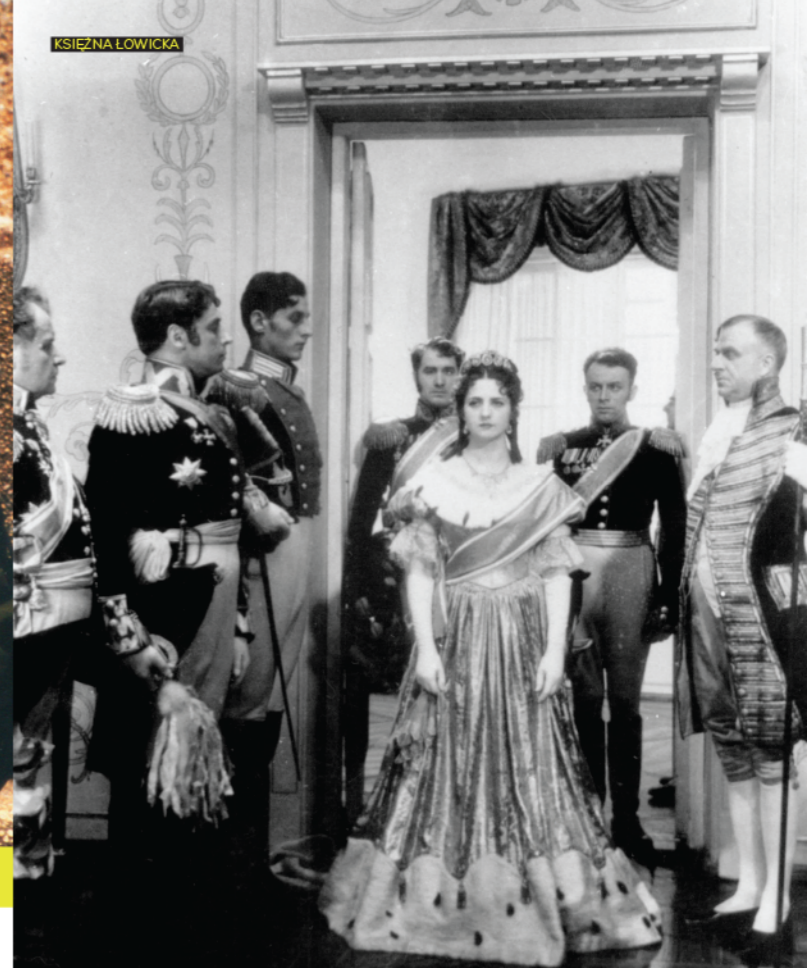
NASHVILLE

Robert Altman

Robert Altman debiutował w 1957 r. filmem „The Delinquents”, jednak do końca lat 60. pracował przede wszystkim w telewizji. W 1970 r. odniósł wielki sukces antywojenną czarną komedią „M.A.S.H.”, za którą został nagrodzony Złotą Palmą w Cannes. W tym samym roku reżyser założył własną firmę produkcyjną Lion’s Gate. W latach 70. ugruntował swoją pozycję takimi filmami, jak „McCabe and Mrs. Miller” (1971), „Nashville” (1975), „Buffalo Bill i Indianie” (1976), „Trzy kobiety” (1977), „Dzień weselny” (1978). Na początku lat 80., po niepowodzeniu trzech kolejnych filmów, Altman zwrócił się ponownie w stronę telewizji, a także teatru i opery. W tym okresie zrealizował kilka kameralnych filmów, ale dopiero „Gracz” z 1993 r., nagrodzony m.in. za najlepszą reżyserię w Cannes, był powrotem na ekrany w wielkim stylu. Kontynuacją znakomitej formy twórcy był film „Na skróty” (1993), laureat Złotego Lwa w Wenecji. Kolejnym sukcesem okazał się zrealizowany w 2001 r. „Gosford Park” – film, za który reżyser otrzymał Złoty Glob i kolejną już nominację do Oscara. Ostatnim jego obrazem był film „Ostatnia audycja” z 2006 r. Robert Altman był do końca życia czynny zawodowo. Zmarł 21 listopada 2006 roku w wieku 81 lat, w trakcie przygotowywania kolejnego filmu. Był jednym z najwybitniejszych reżyserów, którego dzieła weszły na stałe do historii kina. Filmy Altmana cechuje niepowtarzalny styl, polegający na mieszanu konwencji, krzyżowaniu gatunków i przełamaniu reguł filmowej narracji. Prowadził z widzem nieustanną grę, uważano go za obrazoburcę bezlitośnie obnażającego prawdę o amerykańskiej rzeczywistości, o uludzie jej mitów. Jego kariera miała swoje lepsze i gorsze momenty, ale zawsze pozostawał wierny sobie, w niepowtarzalny sposób łącząc w swoich filmach tragizm z absurdem, a groteskę z realizmem. Zrealizował ponad 30 filmów, bardzo różnorodnych gatunkowo i tematycznie, ale zawsze bił z nich jego sztycher: stosunek do zasad kierujących życiem społecznym i dystans do wszelkich instytucji i napuszonych autorytetów. Był pięciokrotnie nominowany do Oscara za reżyserię, ale statuetkę otrzymał dopiero w 2006 roku, za całokształt twórczości.

W programie:

M.A.S.H. (MASH) USA 1970
Nashville (Nashville) USA 1975
Buffalo Bill i Indianie (Buffalo Bill and the Indians, or Sitting Bull’s History Lesson) USA 1976
Trzy kobiety (Three Women) USA 1977
Dzień weselny (A Wedding) USA 1978
Idealna para (A Perfect Couple) USA 1979
Na skróty (Short Cuts) USA 1993
Gosford Park (Gosford Park) Niemcy/USA/Wielka Brytania/Włochy 2001

KSIĘŻNA ŁOWICKA

Retrokino. Filmy przedwojenne w nowej odsłonie

W czerwcu w ramach cyklu „Retrokino” zaprezentujemy „Księżnę Łowicką” z 1932 roku w reżyserii Janusza Warneckiego i Mieczysława Krawicza. Jest to ciekawy przykład jednego z pierwszych polskich filmów dźwiękowych, ilustrujący etap przechodzenia z kinematografii niemej do dźwiękowej. W rolach głównych: królowa ekranu Jadwiga Smosarska, jeden z najwybitniejszych aktorów i reformatorów teatru Stefan Jaracz oraz Józef Węgrzyn. Na projekcję zapraszamy w każdą czwartą niedzielę o godz. 18:00. Przed każdym seansem wyświetlimy jeden z odcinków programu „Z miłości do kina”, w którym zdradzimy tajniki digitalizacji oraz ciekawostki dotyczące produkcji. Wszystkie filmy prezentowane w ramach cyklu przeszły gruntowną renowację za sprawą realizowanego przez Filmołkę Narodową projektu „Nitrofilm”, którego celem była konserwacja i digitalizacja polskich przedwojennych filmów fabularnych.

Młodzi Gniewni. Młodzieżowy Klub Filmowy

MKF „Młodzi Gniewni” działa w kinie Iluzjon Filmołki Narodowej od marca 2014 roku jako cykl spotkań organizowanych z myślą o młodzieży ze szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych. Program adresowany jest do nastoletnich kinomanów zainteresowanych świadomym odbiorem sztuki filmowej i swobodną dyskusją o kinie. Prezentujemy głównie współczesne produkcje, które wyróżniają się zarówno niebanalnymi rozwiązaniami formalnymi, jak i poruszaną tematyką. Dyskusję po każdym seansie prowadzi publicystka popkulturowa – Kaja Klimek.

6 czerwca o godz. 18.00 zapraszamy na projekcję filmu „Lato Sangaille” (2015) w reżyserii Alante Kavaite.

Młodzieżowy Klub Filmowy „Młodzi Gniewni” bierze udział w kampanii „Skrytykuj.pl”, prowadzonej przez Filmołkę Narodową przy wsparciu Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej.